Un ochi care să vadă şi o minte care să înţeleagă

On Martie 09, 2020

Numai într-un decor discret se întâlnesc şi se completează spiritele asemănătoare, cele de mare subtilitate şi originalitate.

Magicianul mi-a spus cândva un secret despre Dumnezeu, într-o intimitate unde nimeni şi nimic nu se afla la locul lui, pentru că aşa era prevăzut în scenariul derulării spectacolului. Totul trebuia să trădeze un mister sporit în prezenţa unor lumini gata să se stingă. Curiozitatea şi groaza mă ţintuiau într-o neputinţă nemărginită, într-o stare de încordare în care acceptam fără crâcnire condiţiile unei imagini a falsităţii.

Cum că Dumnezeu ar fi fost, la rândul lui, un magician plin de mister, pe care efectele magiei neputându-l substitui într-un termen rezonabil, îl transformaseră într-o ficţiune a percepţiei de tip Kafkian care putea deveni realitate numai într-o formă de artă remarcabilă. Aflând acest lucru, secret bine păzit, deja mă simţeam mai presus de restul lumii.

Şi totuşi, continuam să mă simt claustrat într-un spaţiu întunecos, îndepărtat de orice urmă de sentiment, apropiat de o mistică tenebroasă din care adevărurile cu greu îşi pot găsi rostul. Cu ce ar fi putut lumea să mă îmbie dacă ştie mai puţin decât mine, mai ales că de atâtea ori am mizat, cu răbdare, cu interes, cu cinste faţă de natura lucrurilor simple, pe faptul că totul este aşa cum trebuie să fie, nu aşa cum pare să fie.

Chiar şi privirea cea mai slabă îşi are lăuntricul ei, chiar şi priveliştea cea mai nefamiliară îşi are specificitatea ei.

Adevărul era dincolo de înţelegerea mea. Intrasem într-un gol, o prelungire în exuberanţa pustiului subiectiv, pe marginea abisului fără fund al tăcerii pustii şi încordate. Cumva, mă simţeam de prisos, aidoma unui pictor care nu-şi găseşte inspiraţia atunci când trebuie să amestece culorile cele mai simple. Consolator, cu umilinţă, printr-o intuiţie simplificatoare, mi-l închipuiam pe Dumnezeu ca fiind un glas ţâşnind din nevăzut, ecoul unei creaţii desăvârşite în tensiunea crescândă a unei aşteptări care nu se va încheia niciodată.

Leadership: Poţi să simplifici informația vizuală aflată în fața ta și să o transpui într-o imagine sugestivă, prelungită prin continuitate compoziţională în favoarea unei arte originale care nu se supune modelelor obişnuite de receptare a realităţii?

Persista în aer senzaţia unei aşteptări mistice. Dumnezeu se amuza pe furiş, în spatele cortinei înalte şi impunătoare, în timp ce magicianul îmi înşiruia vrute şi nevrute despre îngrămădirea clandestină a tuturor ispitelor la care te supune magia. N-am vrut să privesc în faţă adevărul, nici falsitatea, dar trebuia să mă las condus de opera unei imagini fascinante, ca atunci când pictorul îşi manifestă spiritul de observaţie, puterea de convingere, talentul de transfigurare artistică a etapelor procesului de creaţie - într-o atracţie iremediabilă.

Asta doar pentru imortalizarea momentul plin de încordare. Şi fiindcă n-am vrut să fie astfel, s-a întâmplat să fie tocmai pe dos faţă de cum am vrut eu să fie.

Un loc străin de fiinţa mea, dar apropiat de artă. Aici, un magician şi un Dumnezeu îmi dădeau peste cap toate ideile cu privire la articulaţiile teoriei creaţiei adevărurilor eterne, nefiind în substanţa lor parabolică, perspectivală, decât o simplă circumstanţă naturală a elanului vital atât de omenesc, dar şi atât de imperativ, de a domina realitatea într-un

moment în care cuvintele mele erau constant "nu mai pot, nu înţeleg nimic".

Leadership: Începi să conştientizezi că informaţia vizuală înseamnă a fi cu un pas înaintea experienţei efective a realităţii, ţinând cont de faptul că menirea unei creaţii este de a induce o stare de deplinătate care aparţine alterităţii?

După puţin timp s-a lăsat tăcerea, o suspendare a libertăţii de a înţelege realitatea, o intrigă demnă de un roman cu răsturnări de situaţie. Magicianul s-a făcut nevăzut în dosul cortinei. Iar Dumnezeu a ieşit la iveală, în sfârşit, luând un aer sobru şi distant, ca într-un tablou dinamic al cărui construcţie suferea câteva erori de logică. Ghiceam că totul este o farsă bine jucată, o falsificare a unei credinţe mai vechi prin redarea unei poveşti care are ca efect apariţia bruscă a unei scântei de inspiraţie.

Şi cu toate acestea, simţindu-mă cuprins de un tremur invizibil, am învăţat cum să contribui la construirea memoriei altor personaje fictive cu care m-am identificat adesea. Fiecare construcţie surprinsă de mine, fiind categoric analizată cu ochi de artist, devine reper fundamental pentru deschiderea altor orizonturi artistice. Şi acelaşi reper care poate fi înfăşurat într-o magie nebănuită, atât de iscusit ticluită, îndeplineşte o funcţie universală, şi una particulară, mai ales dacă fac din povestire un act de creaţie ce are în compoziţia lui îndoita tentaţie a secretului şi a accesibilităţii lui Dumnezeu, cât şi persistenţa celui ce se uneşte cu El.

Un magician este un Dumnezeu pentru că ştie să povestească despre Dumnezeu ca despre un magician ascuns după o cortină impenetrabilă, desemnând o metaforă într-un joc de compoziţii, acolo unde numai Dumnezeu îl poate vedea şi înţelege printr-un secret căruia nimeni nu-i poate afla cheia de descifrare. Întregul tablou mistic a fost conturat de un artist spontan, care nu este artist genial decât prin actul de concretizare a realităţii ce va rămâne peste ani şi ani în amintirea pe care a pus-o în cel mai profund loc din sufletul celorlalţi magicieni, care se ambiţionează să fie Dumnezei.

Leadership: Varietatea sensurilor pe care le atribui realităţii trădează o viziune simplificată asupra finalităţii creaţiei tale, fapt ce indică dispoziţia artei spre deschiderea unei perspective de lungă durată?

Luminile s-au stins încet, aşa cum se scurge timpul când îl priveşti într-o pictură de Salvador Dali, dar în întuneric se putea distinge licărirea slabă a unei simultaneități și a unei rezonanțe de tipul sufletului care tânjeşte să fie cu adevărat creator. Am înaintat la voia întâmplării într-un întuneric de necuprins, care devenea din ce în ce mai întunecos pe măsură ce încercam să-mi duc creaţia la nivel de magie, cu eforturi supraomeneşti. Dar mă simţeam mult prea cuprins de magie, pe măsură ce însăşi creaţia, ascunsă sub zeci de măşti, mă apropia de Dumnezeu, invitându-mă la înţelegerea artei într-o lume dualã. Totul e imagine. Spectacol. Artă. Magie.

Informaţia vizuală se referă la modalitatea de descriere a unei imagini cu contrast ridicat, ancorată la o anumită realitate, la un anumit reper, la o anumită situaţie. Este ceea ce surprinzi în realitate sub forma unei imagini care se pretinde a fi importantă şi pozitivă pentru realizarea ideii de "miraculos" în spaţiul vital al creaţiei.

Iar dacă mă voi opri aici, pentru a nu înviora prea mult privirile înceţoşate, este pentru că vreau ca finalul romanului "Numele Trandafirului", de Umberto Eco, să vă facă să înţelegeţi magia, chiar dacă puţini dintre voi sunteţi pregătiţi să o înţelegeţi din punct de vedere al informaţiei vizuale:

„Mă voi adânci repede în pustiul acela neţărmurit, perfect de neted şi de necuprins, în care

sufletul se sfârşeşte cu adevărat fericit. Mă voi cufunda în întunecimea lui Dumnezeu, într-o tăcere mută şi într-o contopire inefabilă, şi în cufundarea aceasta se va pierde orice egalitate şi orice neegalitate, şi în hăul acela spiritul meu se va pierde pe sine, şi nu va mai cunoaşte nici egal, nici neegal, şi nimic altceva: şi vor fi uitate toate deosebirile. Voi fi în temelia simplă, în pustiul tăcut unde nicicând nu se văd deosebirile, în intimitatea unde nimeni nu se afla la locul lui anume. Voi cădea în dumnezeirea tăcută şi nelocuită, unde nu există operă şi nici imagine."

Doar magie.

Perspectiva de durată care influenţează leadershipul (de înalt nivel) este produsul contopirii a două entităţi distincte: un magician şi un dumnezeu, o temă care se vrea materializată într-o lume a miraculosului şi o viziune care se vrea atinsă exclusiv prin hrănirea credinţei într-o lume transcendentă.

Un ochi care să vadă şi o minte care să înţeleagă sunt două entităţi distincte ale unei autorităţi numite „Creator", ale căror imagini se oglindesc reciproc, se suprapun numai prin reflectare într-un plan al evidenţei şi într-un plan al discreţiei.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-ochi-care-sa-vada-si-o-minte-care-sa-inteleaga.html